

halven eenighe Wettelijcke oorsaecke heeft te weder-spreken.» Volgens hen kan van improbatie alleen sprake zijn, indien de levenswandel van den beroeper berispelijk is en was improbatie, zonder opgave van redenen, altijd een onrecht tegenover de Kerk.

Het schijnt, dat dit vooral in 1688 te Rotterdam eene groote spanning heeft veroorzaakt tusschen Kerk en Stad-huis, althans de vacature is niet voor het begin van 1690 vervuld.

In de eerste dagen dezer spanning meende Brakel, die sedert 1683 te Rotterdam predikant was, de zaak op den preekstoel te moeten brengen. Hij deed het op een Zon-dagmorgen — den 25 Juli 1688 — in de Groote Kerk en wel in een preek over Psalm II vs. 6: *Ik doch hebbe mijnen Konink gesalft over Zion, den bergh mijner heyligheyt.* In deze preek stelde hij zijn hoorders de vraag: «Of het den Overheden als Overheden door een Goddelijk Recht toekomt, ofte van Godts wegen geoorloft is, een Leeraar, die wettigh van Godts Gemeynte verkoren is, sonder redenen aan de Gemeynte te geven, maar met autoriteyt na haar welbehagen te improberen, de Beroepinge te annulleren, ende de Gemeynte te doen treden tot Beroepinge van een ander?» Gelijk te verwachten was, werd deze vraag met een beroep op Gods woord, het algemeen gevoelen der gereformeerde Kerk, de Nederlandsche Geloofsbelijdenis en de beroemdste theologen van zijn tijd door Brakel in ontkennenden zin beantwoord.

Heel het werk van approbatie door de Overheid noemde hij met zijn leermeester Voetius, een «lastig en periculeus werk». Wat de Dordsche Kerkenorde er van zeide, moest geïnterpreteerd worden uit de Haagsche. De Overheid had alleen te vragen naar leven en burgerlijken wandel. Eigenlijk wilde Brakel van zulk een approbatie niets weten. Om bijzondere redenen, zegt hij, is het dan ook in de